

El cas Gaspard Meyer

o de la influència de la
memòria dels indis en
una pista de tennis

De Jean-Yves Picq

Amb Òscar Intente

i Andreu Rifé

Direcció Toni Casares

Sala Beckett

De l'11/12/02

al 12/1/03

Una faula poètica sobre l'economia

Teatre europeu contemporani

Carrer Alegre de Dalt, 55, bis

08024 Barcelona

Telèfon: 93 284 53 12

Fax: 93 284 79 78

cosa@salabeckett.com

www.salabeckett.com

De dimecres a dissabte, a les 22 h

Diumenges, a les 19 h

Dimecres 25/12, a les 22 h

Dijous 26/12, a les 19 h

Dimecres 1/1/03, a les 19 h

16 €

Estudiants: 25 % de descompte

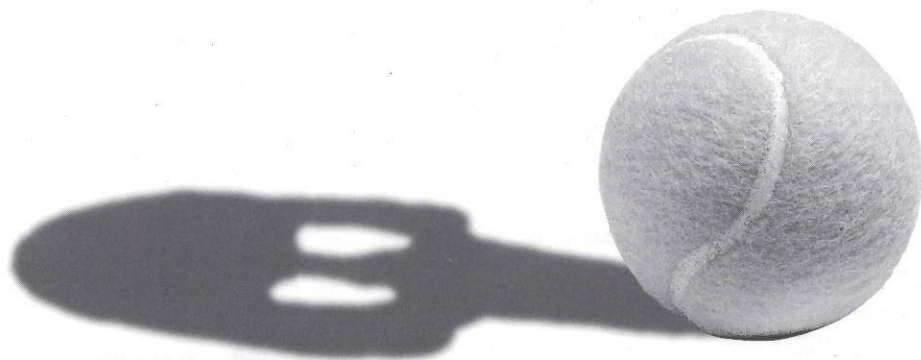
Carnet de teatre alternatiu: 50 % de descompte

Venda d'entrades a la taquilla

de la sala, Caixa Catalunya

i Tel-Entrada

Telèfon: 902 10 12 12

El cas Gaspard Meyer
o de la influència
de la memòria
dels indis en una pista
de tennis
(una faula poètica
sobre l'economia)

de Jean-Yves Picq

Traducció	Carles Batlle
Interpretat per	Óscar Intente i Andreu Rifé
Escenografia	Max Glaenzel i Estel Cristià
Disseny il·luminació	Kiko Planas
Disseny de so	Jordi Vallvé
Disseny vestuari	M. Rafa Serra
Fotografia	Ferran Mateo
Disseny gràfic	Violeta Gladstone/Enric Jardí
Ajudant de direcció	Marta Aliguer
Direcció	Toni Casares
Producció	Sala Beckett
Amb la col·laboració de	Marcia Cisteró, Oriol Broggi i Óscar Muñoz
Agraïments	Esther Nadal i Llibreria Etcètera

Espectacle subvencionat per la **Generalitat de Catalunya**
Amb la col·laboració de l'**Embaixada Francesa**

L'obra: El fill autista d'un important empresari internacional supera de sobte el seu malaltís aïllament i convoca una roda de premsa per denunciar les hipocresies financeres de l'empresa del seu pare. L'entrevista entre aquest noi i un doctor especialista té lloc dins la pista de tennis on el noi solia jugar amb el seu pare. Les traces del món i la cultura indis bateguen amb força sota aquesta pista de tennis i semblen voler ressorgir, a mode d'alerta al món occidental, a través dels sentiments i les paraules d'aquest noi.

L'autor: Jean-Yves Picq (Mulhouse, 1947) és un autor, director i actor francès que ha estrenat prop d'una quinzena de textos dramàtics a França i a altres països. Col·laborador de Roger Planchon al TNP-Villeurbane, ha treballat també amb altres teatres i companyies, com ara l'Attroupement 2 i el Théâtre des Ateliers. Després d'un període d'allunyament del teatre, el 1985 reprèn la seva activitat artística centrant-se essencialment en l'escriptura.

Obres: *Callas; Partition; Falaises; Voices; Doberman; Les Effrayants; Pilate; État des Lieux; Le cas Gaspard Meyer (ou de l'influence de la mémoire indienne sur un court de tennis); Le boxeur pacifique; Franz (ou les changements profonds); Le contrat des attachements; Conte de la neige noire (ou de la démolition comme art et comme projet); Du rêve au paradis; Le manuscrit dit "des temps fracturés"; Le morne la réunion; Sylvestre (salutations au siècle); Donc; Positivement vôtre; Penthésilée 2000; Babel ouest, est et centre (ou les identiques); Théâtre B.; Cité de Verre; Avis! Oïzos en Chantiers.*

En matemàtiques ningú no posa en dubte que hi ha xifres i operacions que són veritats absolutes malgrat que no pertanyen a l'esfera de les coses reals. No existeixen però són veritat. I no només això; a més, aquests conceptes matemàtics vertaders però no reals són, pel que sembla, imprescindibles per resoldre qüestions matemàtiques essencials i, per tant, per comprendre i poder modificar, si s'escau, la realitat.

En canvi (i tampoc no descobreixo res de nou), en l'àmbit de la política, l'economia o l'organització social del nostre món, al contrari que en les matemàtiques, moltes coses i molts valors són completament reals essent absolutament falsos. Existeixen però són mentida. També aquests valors falsos però reals són imprescindibles per fer anar les coses d'una manera i no d'una altra, i per mantenir tal com està, si s'escau, la realitat. (I gairebé sempre, malauradament, s'escau).

Per tant, no ho vull sentir mai més, allò que la poesia o l'art en general, com que són matèria de la fantasia, no poden aspirar a modificar la realitat. Mai més! Perquè tan fals és el conte del petit indi que la meva mare m'explicava de petit com el preu d'una barra de pa al forn de la cantonada.

Gràcies senyor Jean-Yves; no ho havia pensat mai d'aquesta manera tan senzilla.

Toni Casares

Sala subvencionada per:

Ajuntament de Barcelona

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

MINISTERIO DE EDUCACIÓN Y CULTURA
INSTITUTO NACIONAL DE INVESTIGACIONES Y FORMACIÓN

Sala pertanyent:

teatros alternativos

Salas Alternativas de Barcelona

l'espai de palmarès fix

amb la col·laboració de:

ENTRADA
502 10 12 12
CAIXA CATALUNYA

MANNERS →

 ONA CATALANA

 el Periódico